

H
HQN™

NEW YORK TIMES BESTSELLER
RITTE AUTOR

SUSAN MALLERY

IHU JA HINGEGA

Susan Mallery
Under Her Skin
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Susan Macias Redmond
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01204110
ISBN 978-9949-12-865-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

“Summa on ainult kaks miljonit. Kas sellega tekib raskusi?”

Lexi Titan manas näole võltsi naeratuse. “Sugugi mitte,” valetas naine ja juurdles, kas pankur John on aru kaotanud. Kaks miljonit dollarit? Ta peab kahekümne ühe päeva jooksul kahe miljoni dollariga lagedale tulema? Oo jaa. Ta läheb lihtsalt koju ja asub diivani vahelt peenraha välja kaevama. Kindlasti vedeleb patjade all paar miljoni-dollarilist rahatähte.

“Võite ju iga kell oma isalt küsida,” pakkus John ja uuris kirjutuslaual vedelevaid pabereid, justkui poleks maailmas midagi huvitavamat.

Lexi naeratas. “Suur tänu informatsiooni eest,” lausus ta tõustes. Isalt küsida? Vaevalt küll. Kui Jed Titan olekski nõus teda rahaliselt toetama, purustaks isa jutule minek kolmeaastase hoolika plaanimise viljad. “Võtan teiega lähiajal ühendust.”

“Varsti, Lexi,” rõhutas John. Ta ajas end püsti ja surus naise kätt. “Teil on ainult kolm nädalat aega raha kokku ajada, vastasel juhul kaotate kõik.”

Tal oli eriline anne naise katastroofiline elu ühe lausega kokku võtta. Lexi lootis, et pankur on selle üle uhke.

“Mõtlen midagi välja,” lubas ta Johnile. “Räägime mõne päeva pärast.”

Mees muutus kohmetuks. “Tegelikult kohtume juba täna teie õe heategevusõhtul.”

Kus pankuril avaneb võimalus Lexi äpardumist kõigile kuulutada? “Kas pankurid on nagu advokaadid? Kas olete kohustatud sääraseid asju enda teada hoidma?”

“Jah,” kinnitas mees. “See on osa eetikakoodeksist. Ma ei avalikusta teie saladust.”

Lexi lootis, et pankur räägib tõtt. “Sel juhul kohtume õhtul,” sõnas ta teeseldud õhinaga. Ta haaras käekoti ja lahkus elegantsest kabinetist.

Ta tõttas nõrduvalt ja pahaselt mööda koridorivaipa minema. Ta väljus lähima ukse kaudu ja otsis parklast oma auto üles. Juhhiistmele roninud, pidi ta end tublisti ohjeldama, et hoiduda pead vastu rooli tagumast. Ta võis leppida sellega, et aeg-ajalt juhtub ebameeldivusi. Aga ta vihkas seda, kui see oli tema süü.

“Loll pea vaevab keret.”

Tuttav väljend, mida korrutas peas häälminevikust, pani ta oigama. Ta oli kohutavalt suures plindris ja süüdistada ei olnud kedagi peale iseenda.

Kolmekümne minuti pärast oli ta Dallase selja taha jätnud ja Titanville'i linnapiirile jõudnud. Ta ei teinud väljagi liiklusmärgist, mis käskis vähendada kiirust 55 kilomeetrini tunnis, ja kihutas mööda eraldusribaga maanteed edasi. Tema niigi armetu elu muutus veelgi närusemaks, kui ta kuulis selja tagant sireeni huilgamist.

Lexi peatus teepeenral, keris akna lahti ja ootas, kuni asešerif tema auto juurde kõmpis. Seejärel võttis Lexi päikesepriid eest ja ohkas.

“Kui kavatsed mind vahistada, kas võiksid siis minu kallal toorutseda? Sel juhul saaksin jaoskonna kohtusse kaevata.”

“Kas sul pole sel nädalal midagi targemat teha?” uuris asešerif.

“Mul on hetkel väike rahapuudus.”

“Kui suurest summast me räägime?”

“Kahest miljonist dollarist.”

Asešerif Dana Birch lasi vilet. “Mul on autos Linens 'N Thingsi uhiuus kahekümneprotsendiline sooduskupong. Sellest vist ei aita.” Ta heitis pilgu käekellale. “Kas tahad muret kurta? Mul algab veerand tunni pärast lõunapaus. Võiksime Bronco Billy's kokku saada.”

Lexi noogutas. “See oleks tore. Aga ma hoiatan, et hakkab vinguma.”

“Olen sellega harjunud,” kostis Dana heatujuliselt. “Aga ära enam kiirust ületa. Sa tead, et see käib mulle närvidele.”

“Hea küll. Vabandust.”

Viieteistkümne minuti pärast istus Dana eraldatud lauaboksi, Lexi teisele poole lauda. Et kell oli alles pool kaksteist, siis oli söögikoht üsna vaikne. Lexi oli sõbratari oodates seintele riputatud Clint Eastwoodi filmipostreid silmitsenud. Ümbritsevates telerites jooksid lakkamatult Eastwoodi filmid, müügil olid temaatilised T-särgid ja DVD-d ning magustoit “Arvad, et sul veab, pätt?” oli kohalike suur lemmik.

Danat menüü ei huvitanud. “Mis juhtus?” küsis ta. “Kas sulle tehti bikiinipiirkonna vahatamisel liiga?”

Lexi tegi näo, et ei kuulnud nipsakat küsimust. Hari-likult ta nautis Danaga teineteise kallal nokkimist seoses erinevate vaadetega naiseilu asjus. Lexile kuulus luksuslik päevaspaa ja ta oli seda meelt, et naine peab ennast poputama. Danale oli igapäevasest kolme minuti dušist ja juustele palsami kandmisest rohkem kui küllalt. Lexi kahtlustas, et Dana ei oska isegi ripsmetušši kasutada.

Danal olid lühikesed tumedad juuksed. Ta kandis tööl vormirõivaid ning muul ajal teksapükse ja T-särki. Nad

tundsids teineteist juba kümnendast eluaastast saadik ja selle aja jooksul oli Lexi näinud sõbratari ainult kolmel korral kleiti kandmas.

Dana naaldus istme seljatoele. “Näen, et oled tõsiselt endast väljas. Milles asi?”

“Ma ei teinud kahe miljoni dollari teemal nalja. Pean selle summa kahekümne ühe päeva jooksul kuskilt leidma.”

“Kas keegi šantažeerib sind?”

Lexi muigas. “Oled läbi ja lõhki võmm. Ei šantažeerimind keegi. Olen lihtsalt rumal ja ahne.” Tä ohkas. “Kui laikusin isa firmast, et oma äri alustada, oli minu stardikapitaliks vanaemalt saadud väike pärandus. Sellega suutsin Venus Envyale hädavaevu aluse panna. Mul endal polnud mingisugust vara, kui korter välja arvata. Pole sugugi võimas olla üks Titanitest, kui eelarve on tasakaalust väljas. Mul olid näpud põhjas. Umbes kaks aastat tagasi helistati mulle ühel päeval pangast. Keegi minu pankuri klientidest oli nõus mulle firma arendamiseks kaks miljonit dollarit laenama. Tingimused olid lihtsad – koostasime tagasimaksegraafiku. Ta ei tahtnud isegi osa minu firmast. Ostsin laenuraha abil hoone välja ning laiendasin ja remontisin spaad ulatuslikult. See oli tõeline unelmate täitumine. Kuid asjal oli konks.”

“Nagu alati,” kohmas Dana.

“Investori isik jäi saladuseks ja laen oli tagasikutsutatav. See tähendab, et tal oli õigus kogu laenusumma kolmenädalase etteteatamisajaga tagasi küsida.” Lexi kehitas õlgu. “Tänasest hakkas aeg tiksuma.”

Dana vandus endamisi. “Kas see oli sinu isa? Väga je-dilik käitumine.”

“Ma ei tea,” tunnistas Lexi. “Olen seda varianti kaalunud.” Jed Titan oli legendaarne Texase ärimees. Kas isa oli

andnud tütrele laenu üksnes selleks, et see tagasi küsida ja ta niiviisi proovile panna?

“Arvan, et siiski mitte,” jätkas Lexi, “sest Jed pole nii peenetundeline. Kui ta tahaks mulle käksi keerata, siis tunnistaks ta seda otse näkku.”

“Kes see siis on?”

“Pole aimugi. Mu pankur keeldub ütlemast.”

Dana turtsatas.

“Mis on?” küsis Lexi.

“Sinu pankur. Sul on oma pankur. Mina tean toidupoe kõrval üht sularahaautomaati, kuid me oleme kõigest sõbrad.”

“Kõigil äriinimestel on pankur,” selgitas Lexi, kuid Dana ei uskunud teda ikkagi, ehkki oleks pidanud. Kõik olid seda meelt, et Titanid on tähtsad tegelased. Võib-olla mingis mõttes olidki, kuid see ei pruukinud alati hea olla.

“Mida sa kavatsed teha?” uuris Dana. “Mul on viis tuhat dollarit kõrvale pandud. Võid selle endale saada, kuid ma ei usu, et sellest erilist abi oleks.”

“Väga armas, et pakkusid, aga ei. Kui irooniline. Kõik arvavad, et Titani-tüdrukud on rikkad, ehkki tegelikult ei ole. Nojah, Skye sai emalt päranduse, kuid mina ja Izzy oleme täiesti tavalised inimesed. Elame palgapäevast palgapäevani. Kogu pere raha on Jedi käes ja ta tahab, et me ennast tõestaksime, enne kui perefirma oma noosi saame. Sellepärast rajasingi päevaspaa. See oli minu viis näidata, et saan omal käel hakkama. Ma ei kavatse tervet oma varandust mingile näotule tõprale loovutada. Mõtlen välja, kust kaks miljonit saada. Olen kõigeiks valmis. Ma ei löö millegi ees risti ette.”

Dana koputas ametimärgile oma vasakul rinnataskul. “Vaata ette, noor daam. Seadust ei maksa rikkuda.”

“Kui rikungi, siis ei räägi ma sellest sulle.”

“Olgu pealegi.”

Nende juurde tuli ettekandja. Nad tellisid burgerid ja friikartulid ning joogiks dieetkoka, sest tasakaal oli tähtis.

“Ma vihkan oma lollust,” pahvatas Lexi, kui nad olid jälle kahekesi. “Vihkan seda üle kõige. Tegelikult olen ju targem.” Ta ohkas. “Hea küll, luban, et lõpetan ülejäänud söögijaks vingumise. Mis sinul uut on?”

“Sinu õde on tõeline nuhtlus,” nurises Dana. “Skye korraldab täna järjekordse suure peo, et oma sihtasutuse jaoks raha koguda. Mina olen samuti kutsutud. Tä teab, et jälestan sedasorti üritusi.” Ta pööritas silmi. “Mul on üks sõber, kellel on ka sihtasutus. See on nagu paralleeluniversumis elamine.”

“Sina võid vähemalt kutse tagasi lükata,” märkis Lexi. “Mina olen kohustatud kohale ilmuma. Mitte et ma selle üle kurdaks. Võib-olla pillab keegi ülikalli teemantkee maha ja ma võin selle panti viia.”

Dana kergitas kulme. Lexi pilk langes taas asešerifi ametimärgile.

“Vabandust,” kohmas ta. “Teeme nii, et sa ei kuulnud seda.”

“Õnneks ma ei usu, et sa millekski sääraseks võimeline oled. Lähene asjale positiivsest küljest. Seal on terve kari igavaid rikkaid mehi. Võib-olla suudad kelleltki laenu välja kaubelda.”

“Ma pole kindel, et tahan vastutasuks nii suure summa eest nende tingimusi täita.”

“Seda küll.”

Lexi elavnes. “Tule minuga kaasa. Seal on kindlasti lõbus. Võid kõikide üle nalja heita. Sulle ju meeldib see.”

“Ei, tänan,” vastas Dana. “Mul on kohtamine.”

“Martiniga?” Lexi pidi end tublisti vaos hoidma, et mitte silmi pööritada.